

Kálmán Mária
**ÚT ELŐTTEM,
ÚT A HÁTAM MÖGÖTT**

Kálmán Mária

ÚT ELŐTTEM, ÚT A HÁTAM MÖGÖTT
Válogatott versek

2007

A válogatás és a szerkesztés
Bárdosi Mária munkája

ISBN: 978 963 06 3958 3 (HTML)
ISBN: 963 963 06 3959 0 (PDF)

TARTALOM
MERENGÉSEK AZ ÍRÁSRÓL
TANTALUSZ – CIKLUS
TÜRELEMJÁTÉK
ÖCSÉMNEK
AZ UTOLSÓ ETAP
NIHIL
KÜLDETÉS
IN MEMORIAM ANTALL JÓZSEF
SZÁMOLJÁTOK FÖL A HADIBÁZISOKAT!
TANKÁK
METAMORFÓZIS
ÁTVÁLTOZÁS
ÁLOM
ÚJ-MAGYAR MÁRIA-SIRALOM
TANÍTÓMESE
VÍZIÓ
A TÖLGY
NEKROLÓG
HATALOMÁTVÉTEL
AZ USZPENSZKIJNÉL
A REFORMÁCIÓ GENFI EMLÉKMŰVE ELŐTT
MIKES MA
AHOL A FŰ IS SÍR
PRO PATRIA

MERENGÉSEK AZ ÍRÁSRÓL

Mottó: „Költőnek babérja nem elég” (Vajda)

Meg tudod állítani a Napot?
Ha nem, te sem vagy Josué.
Van helyed a történelemben?
Dante pokla most kié?
Meg mered írni az ideált?
Blankversben az eladott vesét?
Terzinában a hólyagrákot?
A túsok lenyiszált fejét?
Mi változik a leírt szavaktól?
Kén-dioxidban fuldokló ajakról?
Mit tudsz az utolsó etapról, számár!
Embergénnel kezelt krumpli a tanka.
Legális a kannibalizmus. Rajta,
Köszönd meg, hogy szánkig ér a sár.

Mottó: „A líra elhal, néma ez a kor” (Babits)

Tegnap írtam le, mára elavult.
Vannak sorok, melyek
már akkor elévültek
mikor még meg sem születtek,
mert a perspektíva gonosz.
Kit érdekel Pegazus szárnyalása?
Közönséges ló kell, alattomos
igásló cinikus szemmel.
A ló persze meghal, ahogy Erato.
Maradjunk ennyiben, mester.
A XXI. század nem olvas
mivel írni sem tud. Tibetben
tízezer éves írásokat őriznek
akkor még tudtak írni.

Mottó: „Hová röpülsz? A föld nem jó neked?” (Tóth Árpád)

Csak nem hiszed, hogy Ecuadorban
ismerik Balassit?
Ruandában Hemingwayt?
Holttestek úsznak a folyón.
az élők kézfejét levágják,
hogy alkalmatlan legyen.
„Gyere utánam”. Szól az anya,
eddig tart a gyermek tavasza.
A nyár – haladék.
Az ősz – megalkuvás.
„Menj előttem, fiam” – ez a tél.
Az út Halálig tart.
A Kozmoszhoz való viszonyunk
ennyi, s nemcsak Ruandában.

Mottó: „Mit bánom én, hogy Goethe hogy csinálja” (Ady)

Anette von Droste Hülshoff
leg halkabban kopogtatott
a Parnasszuson verseivel.
Sosem hagyta el kastélyát, s a parkot
csak a Memento Morira figyelt.
Sok variációt tudott a halálról.
Időnként hársvirágot evett.
Ivott a steril költészet-nektárból
magának dúdolt meg nem írt verseket.
Apró ujját meg-megharapta,
nézte a vércseppeket,
átírta a szenvedéseket –
időnként felolvasást tartott,
sosem hagyta el kastélyát, s a parkot.

**Mottó: „Beszédhez, amit versnek mondanak
Mindenesetre kellenek szavak.” (Arany)**

Már tudjuk – „a szellem napvilága”
sosem ragyog fel minden ablakon.
És a zöld kígyó, a drága
nem kúszik többé liliomon.
A titkokat szétverte a XX. század,
de a kérdés megmaradt:
miért gyártunk egymás után
újabb és újabb szavakat?
Miért szebb a kedves teste,
ha új szótól felragyog?
Miért örök téma az este?
Miért temeted Nyugatot?
Keleten a lámák, csacsognak mint a dámák,
És ülnek mint a lótuszok.

Mottó: „Legyen a költő hasznos akarat” (Szabó Lőrinc)

Becsületes, igazságos, szabad
így lehetsz „Isten nyelve”,
az „igazság helytartója”,
összetörhetetlen akarat.
Légy egyszerű! Mindenki értsen,
ne taníts, ne oktass mégsem!
Volt vers mikor megépült Trója
felejtsd el, mit tudhatsz róla,
létjogosult, ami volt egyszer.
Koccints a Kisértővel, és megijed,
hogy nélküle születnek új tanok.
A vers: a civilizáció színe-virága,
teremti sok száz év csillagmagánya,
világlélekhez tartó léttitok.

TANTALUSZ – CIKLUS

I.

Ma az elmúlás városában voltam.
Tüdőm fuldokolt, szívem reszketett,
Minden emlékem élt és nevetett.
Itt sétáltam egykor, átkaroltan.
Nem változtak az utcák, a terek,
Sem az emberek... És én változtam?
Ifjú testben holtan holtat hoztam.
Torkomban szűkölték a sphinksterek...
Ha kezemet magam elé nyújtom:
Remeg, mint az este félő gyermek.
Hol vannak a tegnap készült tervek?
Eljöttem, hogy visszanyerjem nyugtom,
És az emlék, mely eddig csak gyötört:
E búcsúzásnál végképp összetört.

II.

Ugyanazok a szavak
Állnak rendelkezésre
Nem állt össze mégse
A beszélgetés a szüleiddel
Ha visszatérnél más lennél nagyon
Sérült lélek az emberpiacon
Lélekkel őriznéd másik lelkemet
Amely hordozott örök kezdetet
Tetemrehívás a metatörténelem
Elbánt a gyilkos veled, velük, velem
Részvétlenek az örök csillagok
A Mindenség hidegen ragyog
A csillagoknál nincsen fényesebb
Múltunknál nincsen fenségesebb

III.

Nemcsak a tenger parttalan,
Nemcsak az égbolt végtelen.
Nemcsak éltet a szerelem,
Halálod határtalan!
A lét korlátjába fogózom.
Köröttem örvény az ár,
Valahol régóta vársz,
Remélve ringatózom.
Hirtelen támad fel a szél,
Csontomig hasítja: "Nem él
A kedves!"
Sirály bukkan föl a ködből
Tolla már a vihar-könnytől
Nedves.

IV.

Kezemben összeroppant a pohár,
Magától adott hangot a mozsár.
Valahol itt vagy, nem lelem helyem,
Kellessz nekem.
Előveszek egy másik poharat,
Öntudatlan öntöm a porokat.
Nem vezethet ez semmi jóra,
Üt az óra.
Volt egy órám, s volt dallama,
Szólt a ketyegő ballada:
Ignoti nulla cupido!
Megtanultam, s folyton fújom,
Ha nem kell, akkor is tudom:
Ignoti nulla cupido!

V.

Te mondád, és én csak elhiszem:
A megéledt Semmi vagyok.
Homállyal ködöt takarok.
Hitet akarok, s ez lesz hitem
Vajon mi mást hihetnék, ha ezt nem?
Apróságokba rejtem, hogy élek.
Minden nap eszem, alszom, félek.
Tegnap az erdőben epret szedtem.
Milyen más volt, míg mellettem voltál!
Színt kapott a kopott tél,
Értelmet a déli szél,
Amíg öleltél, amíg csókoltál.
Nekem mindig örömet okozott
Mit sem rejtő látszat-bölcs mosolyod.

VI.

Fehér szerelem páncélja, borongás,
Hogy nem űz el tőlem a szorongás?
Hogy nem űz el mások mosolya?
Csoda.
Mást szeretni van ezer okom,
Mégis ma is hozzád tartozom.
Megtartani másnak nincs joga,
Soha.
A nihilben nincsen szín, csak áthatja a fény.
A nihilben nincsen hang, csak hangtalan remény.
A nihilben nincsen tűz, de örök lobogás
Hirdeti, hogy ő a Semmi –
Hirdeti, hogy ő a Senki
Más.

VII.

Egy őszi hó léleknyitó elején
Csendesen elbeszélgettünk
– Beszéltünk, és nem fecsegtünk –
Világotjárt, megrostált lelkem, meg én.
– Saját lelkedet be nem csaphatod:
Nincs rá hatalmad, nincsen érved!
Meg sem próbáltad, lehetsz-e másé?
Szorítja szíved az a nagy halott.
Csak peregnék az egyforma évek...
Vágyad által lettél a magányé! –
– Ó, – a hegy magánya mily csodálatos!
Csak a völgy magánya szégyenkező.
Ne arra oktass hát, mi varázslatos,
Hanem nőj heggyé, völgyi csecsemő! –

VIII.

Te ezüstvirágnak neveztél egykor.
Tudtad-e, hogy mit jószol, barátom?
Mindig itt vagy, hát megmagyarázom.
Halálod után nyolcadik tavaszkor
Mezőn sétáltam, hóvirágot láttam.
Korán kinyílt friss fehér csoda...
Fáradt ködgomoly tévedett oda.
Átfonta, csókolta... Halálraváltan
Szakadtak szét. A virág megfagyott.
Soká nem vettem észre, hogy halott,
Kihívón fénylett, mint az ezüst.
S a gyöngypárás köd, képzeld csak szívem!
Eloszlott a hajnali semmiben,
Mint minden közönséges füst...

IX.

Mindig az egészre, teljesre vágyom.
Komor halálra, vidám nevetésre.
Csók legyen a csók, és álom az álom,
Szívet hasítson gyilkosok kése.
Nem érdekel, hogy kézzel fogható-e
A cél, amelyért gyötröm magam!
A gyógyító ír rosszízű, vagy jó-e:
Nem kérdezi lázas ajakam.
Gyógyít, és kész. Ennyi a lényeg.
Ha jólesik –, még egyszer kérek.
Az ember attól függőn, milyen bátor:
Vagy a vágytól fél, vagy az elmúlástól.
Elég volt, árnyék! Engedj szeretni,
Szabadon, mint cézár, király, vagy efendi!

X.

A herceg jött, kért és ölelt,
Kezén aranyakat viselt.
Míg ölembe hullt Kelet varázsa:
Emlékeztem dísztelen ruhádra.
A herceg teljesen a másod,
De nincs benne Hold-ragyogásod:
Ki ezer vágyat ébreszt hideg fénnel,
És nem hal meg, mert meghalt minden éjjel.
A herceg tudja, ősanyánkért Zeusz,
Ha kellett, hát ökörré változott.
Mit szenvedett szegény Európé,
Ki isten helyett ölelt állatot?
A boldogtalan nem gyűjt drágagyöngyöt,
De megőrzi a holdfényes göröngyöt.

XI.

Ha szeretni tudnék szenvedéllyel:
Nem törődnék illemmel, veszéllyel!
Aki elém állna, talán
Játszva összeroppantanám.
Ha szeretni tudnék szerelemmel:
Jaj, nem törődnék az életemmel!
Versenyt repülnék a széllel,
Bölcs lennék és százszor éber.
De csak egyszer tudtam szeretni...
S egyszer sem tudok feledni.
Adnom nincs mit, semmit sem kérhetek.
A szívemben mindenki vendég,
Az asztalon teríték az emlék,
És te fogadod a vendégeket.

XII.

Élni göggel, szenvedéllyel, vággyal:
Bilincselőn lenyűgöző álom.
– Elhervadt egy csokor gyöngyvirágom,
Felcseréltem vérvörös virággal. –
Gondolatlan hullámtenger hátán
Szilaj kedvvel táncolni volna jó!
– Tenyeremen cukorrá lesz a só:
Így törik meg rajtam minden ármány. –
Amit kezdtem, ha befejezhetem:
Sosem fogok többért epekedni!
– Vigyázz, a legjobb arra született,
Hogy széttépjék a közepesek! –
Az ember sem él többet, mint a pipacs...
– Ki félbemaradt, nem biztos, hogy ripacs!

XIII.

A magány mentett meg, mely szívemben ül
Az emléktől, mely lelkem zsarnoka.
De a jég tovább nem hidegül...
A magány mentett meg, mely szívemben ül.
Mert korom függvénye vagyok,
Csak az emberektől félek.
Táplálnak neszek és zajok,
Mert korom függvénye vagyok.
Ide kezetekkel, pillanatocskák!
Egyetlen-fájó, szerelmes-csacsák!
Hadd halványuljon az emlék románca!
Örökké éltek, míg bennetek élek,
Nem több életem, mert nem több az élet,
Mint ölelésetek végtelen lánc.

XIV.

Te is tudod, én is tudom: mese
Azt mondani, hogy feledni tudlak!
Óvakodik önmagát csalni meg,
Aki két világot is becsaphat.
Hogy mellettem vagy, s nem hagysz egyedül
Pillanatra sem, már megnyugtató.
Sok tanácsod, nagyszerű, keserű,
Mint bús visszhang: általam hallható.
Ám figyelj! Te testemet-lelkemet
Egyként uraltad. Ez megváltozott.
Míg élek, nem feledem szemedet,
De halott vagy számomra, halott.
Tudod mit jelent ez? Kötésünk szakad.
S én fogok győzni, mert nem lenne szabad.

XV.

Gyűlésen voltunk. Kik ültek, kik álltak.
Szőke, karcsú, vidám, ifjú lányok.
Talányok, szép ideál-virágok,
Kusza gondolatok, ébredő vágyak.
Szemükből régen kiverték az álmot.
Feladat volt, hát politizáltak...
Tiltakoztak és gesztikuláltak,
Aki nem szólt is hangosan kiáltott.
Szemem öntudatlan szertekószált,
A lányokról a csontvázra néztem.
A táblánál állt halálfehéren,
Görnyedten, mereven, gúnyosan... és várt.
Állkapcsa elhagyta a járomcsontot –,
Röhögni láttam az emberroncsot.

XVI.

Tizenhat év – tizenhat szonett...
A szemem nagyon megöregedett.
Fáradtságom hiába vádol –
Te csak kiléptél a szobámból –
De Aladdinná tetted szívemet.
Újra és újra megidéztelek...
Holdfény-varázs, gyertyafény-keringő!
Durván ébred az örök merengő.
– Lelkem zavart ködtükör,
Homályával mindent elnyel,
Repedésin undok kedvvel
Bús csibész, a vágy füttyöl.
Elnézést kér tizenhat dalom,
Ha akkor érkeznel, mikor távozom. –

TÜRELEMJÁTÉK

Süket vagyok, vak is, fogaim hullatom,
Csúzos lábam pihen a púpos zsámolyon,
Hogy mit hoz a holnap régen nem érdekel,
Úgyis csak azt hozza, hogy mikor távozom.

Ha gyenge a szíved erősítsd nedűvel,
Szobádat díszítsd fel rózsával, szegfűvel,
Ne heverj a réten, hiszen az sugárzik,
Tudnod kell, halál az, ami ilyet művel.

Nincs, aki túléli e betyár életet,
A halál elsöpör, viszi a szemetet,
Azokat irigylem, kik korán távoztak,
S az élőkre hagytak szelíd emlékeket.

Eladott világban élünk mindannyian
Fejünk felett semmi, alattunk szél suhan,
Akármire tartod született magadat –
Fölöslegesebb vagy mint búza, mint arany.

Az egész életünk álszent szekértábor,
Csak az erő számít, a hatalmi mámor,
Ha mindened megvan is – másét akarod,
Nincs erkölcsi törvény, mely a rosszban gátol.

Rég örvénybe hulltak a büszke paloták,
Rég elhagytuk hazug sorsaink tavaszát,
Nevess, ha nevetést szavaz meg a többség –
Senki soha meg nem találhatja magát.

Minden ami drága voltaképpen olcsó,
Mert a pénz értéke értéknek utolsó,
Halálom előtt a nagy semmit markolom,
Melyen nem világít más, csak zarándokszó.

Mit ér a vagyok, ha nem voltam s nem leszek,
Mit érnek sírokon a felsorolt nevek,
Amiből ennyi van nyilván értéke nincs –
Időben közölték – emberiség – veled.

Tudd meg hiába félsz nincs s nem lesz túlvilág,
Annyi az életünk, amit az anyag ad.
Örülj napjaidnak, egyél, igyál, szeress,
Egyremegy kit visznek – okost vagy ostobát.

Elöregedett vers a könnyed rubái,
Többet érnek párod cipői, ruhái,
Keresd csak a szépet, előre megmondom,
Hiába keresed, nem fogod találni.

Mért vagyunk nem tudjuk, sok a titok abban
Hihetünk-e jóban, szépben vagy igazban.
Legtöbb – megköszönni a létnek társadat,
Aki veled küzdött minden Nagy Titokban.

Hiába forgolódsz kínban álmatlanul,
Annak se jobb, aki álmodni megtanult,
Hogy a lét nehezebb vagy tán a hiánya
Attól függ lelkedre milyen álom borul.

Ákátki ajánlja – hagyd a Mindenséget,
Nem vetheti össze a Földet és téged,
Kicsiny a világunk, kicsiny az életünk –
Csak szálni tudhatom az emberiséget.

Ha már eldöntötted, sorsod végigéled,
Önmagadra sújtott a súlyos ítélet.
Az élettárisznya egyszer csak kiürül,
Benne az értelmet miért keresgéled?

Ebben a világban mindig van valami,
Amit a szíveddel lehet meghallani,
Ezt keresd, ezt kutasd, ez a fontos – habár
Szerencsés esetben megsúgja valaki.

Ha egyszer elérted a magyarázatot,
Ha egyszer megérted, amit jobban tudok,
Megnémulsz, barátom, megvakulsz, nem hallasz,
S örökre lezárul benned minden titok.

ÖCSÉMNEK

Ha az élet munka volna
Úgy az ára mi magunk
Ha az élet titok volna
Úgy folyton beavattatunk
Ha az élet az ész volna
Úgy az ember nem remél
Rögtön látja szelleme csak
Tartózkodási engedély

Polanski a gonosz erők
Jövője mellett tesz hitet,
Fel, testvér, csak bízzál bennem
Ismerem mindegyiket
Ha az élet pokol volna
Az erő égi adomány
Számunkra a földre hozta
Édesapánk és anyánk

Ha az élet siker volna
Mese volna, adoma
Mindenkinek pénze volna
Egészsége, otthona
Tudd szeretni a világot
Akkor is, ha mit sem ér
Lásd mindig az igazságot,
Mert tiszta vagy, Grál-fivér

Ha az élet truváj volna
– egy szerencsés pillanat –
Melyben többé nem lesz részünk
Szétaprózni nem szabad
Egészében adjuk vissza
Amit kaptunk valaha
Hiába kísért a bomba
Arafat meg Oszama

AZ UTOLSÓ ETAP

Globális az orgia
A művészet epizód
Ami fent van, az van lent is?
Az Internet ravasz kód
Fölkészülni! Vigyázz! Kész! R...
– Hiányzik a döntő szó –
A folyónak két partja van
Nincsen egypartú folyó...
Mióta ANYAGOT csinálunk
„Az Isten se nagyobb nálunk”
Itt az atom, gyerekek
Hasadásra, fúzióra!
De hol tartod a szemetet?
Nukleáris hulladékkal
Lesz tele a végtelen?
Ezen bukik – áll vagy bukik –
Az emberi értelem.
A végjátékban ellenfelünk:
Az osztálynélküli
Metatörténelem.

NIHIL

Ki a Halálnak nem komája,
S az életet sem viseli el –
Szanatórium a tanyája
Hová jut itt válik el.
Alszik, mint a mák virága
Ébred és máris szorong
Nem roppan-e szét álvilága –
E félelemtől lesz bolond.
Nem gondolkoznak, nem is élnek
Naphosszat nem is beszélnek,
Nem kell tévé, telefon
A csend az egyetlen vagyon.
Mit mond nekik a bolero?
Ignoti nulla cupido!

KÜLDETÉS

Saul mindi üldöző volt
Paul mindig üldözött
Saul előtt sima az út
Paul falba ütközött
Saul kardot vett kezébe
Paul csupán kenyeret
Sault megkérdezte az Úr
„Mért üldözöl engemet?”
Ember jól vigyázz magadra
Légy kész a pálfordulatra
A kérdés maga alá temet:
– Mért üldözöl engemet –
Aki ételt-italt adott,
Annak neve legyen áldott!

IN MEMORIAM ANTALL JÓZSEF

Megtartója magyar szíveknek
Száz évvel előttünk haladt
Élt s élni segített hittel,
Míg életszála megszakadt.
„Mentsétek meg lelkeinket,
Mást őrizni pelyva csak!”
Elhullt a test. Reszketve adunk
Bölcs szavainak igazat.
A tavalyi cselédekhez szólt,
Kitárta karját afele,
Ki se életét, se sírját
Enyésző hazánkban nem lelé.
Ki áll ki érted Magyarország?
Mikor lesz végre új magyarság?
A könyvolvasó állatok
Mikor lesznek magyarok?!
Effata! Nyíljon meg újra
Szibillák ajkán a pecsét,
S akit utódul választ Dodona –
Hozza meg a magyarok ünnepét!

SZÁMOLJÁTOK FÖL A HADIBÁZISOKAT!

Petőfi – remix

Dönts a fegyverek ellenében!
Civil: mentsd a katonát,
Hiszen zsoldos, ki rabol szépen,
Parancsra sem véd hazát,
Csak tömegsírba lő másokat...
Számoljátok föl a hadibázisokat!

Hozzátok szólok, katonák!
A békeháborúknak vége:
Kié a hatalom – azé a béke,
Azé a részeges vivát!
Többet akarunk mint békefrázisokat...
Számoljátok föl a hadibázisokat!

Az lesz a szép, ha nem lesz fegyver!
Hatalmas kezdesz lenni végre nép!
Szabad óriás minden ember,
Munkáját elvégzi a gép!
Nem kell átrobotolni éjszakákat...
Számoljátok föl a hadibázisokat!

Óh, hogyha szétönthetném köztetek
Azt a szilaj, veszett gyűlöletet
Mitől keblem mint a tenger dagad –
Nem kell terrorista: oldd meg magad!
Eddig, sajnos, nem tettetek sokat...
Számoljátok föl a hadibázisokat!

Mindenkinek barátság, kegyelem,
Csak a hadvezérnek soha, sohasem!
Szívének minden porcikája rossz,
Már az anyja méhéből gázságot hoz,
És törvénné teszi a gázságokat...
Számoljátok föl a hadibázisokat!

Ne várd meg míg szíved kétfelé szakad,
S azt sem tudod – mi a rossz, mi a jó!
Hogyha kívülem rá ember nem akad,
Ím, elmondom mi a tennivaló:
Legyen harcos minden jövőendő áldozat,
S számoljátok föl a hadibázisokat!

TANKÁK

Tiszteld kovácsod
A kovács egyben táltos
Patkója rózsza
A vallomása óda
Mely a füledben cseng-bong

*

Harmincnyolc éve
Meghalt az édesapám
Teste a földé
Lelke küzd azóta is
Destruálásunk ellen

*

„Bármilyen történik
Azonnal gyere haza”
És hazamentem
A ház rég összeroskadt
Lakóit eltemették

*

A kicsi kutya
Egy nagy kosárban lakott
Sosem ugatott
Gazdija gondolt egyet
S beszélni tanította

*

Mindenki meghal
Az élet csak egy tanka
Rövid csattanó
Két galamb piros csőre
Egy percre találkozik

*

Még tizenhárom
Nap van hátra az évből
Mindent hó borít
A hóemberek fáznak
Hegyes orruk piroslik

*

Nem terít többé
A vázában sincs virág
Tea sem gőzöl
Az élet elpárolog
Az emlék kővé válik

*

Egyedül vagyunk
Ezt érti aki felnőtt
A gyermek soha
Úl az iskolapadban
Folyton vár valamire

*

Az ember meghal
A Földgolyó szétesik
Minden elpusztul
Érdemes meggondolni
Mire jó a gondolat

*

Álmos és Árpád
Titeket Isten küldött
Honfoglalásra
Magyar állt őrt helyetted
Elpuhult Európa.

*

Hárommillió
Friss halott Szudánban
A hadműveletet
Első Jaazanjahu
A Sátán fia végzi

*

Az emberiség
Ma sem tudja mi a jó
Mi a gonoszság
A Sátán törbe csalta
Csak alma volt az alma

*

A Semmiből jön:
„Teremts beavatottakat!”
Kozmikus parancs
És a Semmibe megy
Vajon ki küldi kinek

*

Az alapszabály:
Csinálj bármiből mézet
Neved nem méh lesz
Hanem divatdiktátor
Kiből megél a bazár

*

Ne Parnasszusra,
Hanem Pilisre vágyódj!
Lovad ne Pegazus,
Hanem Táltos legyen –
S címet nyersz a hegyen.

*

Jó lesz elmenni
Nemlenni éveken át
Nem szorongani
Végre kipihenni az
Élettragédiát

*

Az én kék egem
Európa fölötti
AK-AS-HA titok
Ős tárgyalóaréna
Túlélés a célja

*

Fölöslegesek
Számára találták ki
Azt az államot,
Mely megváltva nincs, tehát
Gonosz és halhatatlan

*

Eltörölték a
Vézna rabszolgamunkát
Kávéföldeken
A huszadik században.
Ez aztán a győzelem!

*

Szóval és tettel
Tudtommal nem vétkeztem.
Bocsásd meg, Uram,
A némaságaimat,
A tudatos hallgatást.

METAMORFÓZIS

Maradj, és ne félj, ha hívnak a város
Aszfaltján hervadt hártyás tulipánok!
Érezd a szélben a kozmikus nemzés
Szép ritmusát, amit kerget a nemlét.

Maradj, és szeress, ha hívnak az árnyak,
Szebbek a szónál az elnémult vágyak.
Kísérj, míg lehet az asztaltól ágyig –
Nem élünk tovább, csak a halálig...

ÁTVÁLTOZÁS

Az elmúlás halk, puha és szelíd,
És örökös a nincs és szüntelen.
Úgy bujdokol embertől emberig,
Hogy aki rejti, fel sem ismerem.

ÁLOM

Oly hegyekről álmodom,
Melyek Mohamedhez mennek,
S az idő állólábakon
Mögötte marad a hegynek.
Olyan korról álmodom,
Melyben fény van és erő,
S elfáradva megpihen
Oldalukon az idő...

ÚJ-MAGYAR MÁRIA-SIRALOM

Nincs helyem sem földön-égen,
Senkinek a szerelmében
Meg nem bújhatok, mint régen
A reményben.
Nem emlékszem semmi másra,
Csak arra az aratásra.
Mikor voltam szép búzámnak
Tiszta társa.
Jaj, nagyapó, jó nagyapó!
Itthagytál, mint nyarat a hó –
Kitárt maradt teutánad
Minden ajtó.
Megcsikordul, zára csorbul,
Mélyen zengő hangod mordul:
– Ki bántja az unokámat? –
Harang kondul.
Milyen sötét lett az égbolt!
Nincs rajta tenyérynyi kék folt,
Régen volt, míg kisunokád
Tiszta, s szép volt.
Védtetek, és gyenge lettem.
Óvtatok, és eltévedtem.
Aki engem nem szeretett,
Azt szerettem.

TANÍTÓMESE

Közzájón jár a szó a békakirályról,
Ki falhoz csapta őt, a királyleányról.
Így lett a varangyból délceg királyfi!
Békaként király, embernek királyi...
Álmaink mély ölen, királyi emberek,
Játszunk szerelmet, pénzt, munkát, életet.
Csak kit varázskézzel falhoz csapnak néha:
Ébred föl, és látja: valójában béka!

VÍZIÓ

Mért könnyes a szemed, drágám?
S a könny tovább mért folyik?
Mint harmat a virág szirmán,
Pilláidon álmodik...
Talán sötétlábú lovas
Hirdette, hogy elmúlik
A nyár... A jéghegyek havas
Hágóin nincs napsugár
Nincs harmat és nincs tavasz,
Csak a felhők raja száll...
– Volt egyszer egy szerelmem –
Sóhajt, aki arra jár
– Volt egyszer egy szerelmem –
A hegy fala visszakong
– Volt egyszer egy szerelmem –
Havas felhők könnye zsong.
Tovább lép a vándor újra
Mikor a Hold fátylat bont
Meredeken visz az útja
– Volt egyszer egy édesapám –
Tör ki új sóhajban búja
– Volt egyszer egy édesapám –
Felsüvölt az éji szél
– Volt egyszer egy édesapám –
A hegy havának beszél.
– Volt, hol nem volt... de volt egyszer –
A csillag visszhangra kél
Volt, hol nem volt... de volt egyszer –
Volt egy társam... Egyszer volt...
Volt egy társam, de csak egyszer...
Tovább vándorol a holt.

A TÖLGY

Kívül kopáran, belül halottan,
Mint öreg tölgy állok, gyümölcsösben.
Köröttem a kert szedett-rakottan
Érik s elpusztul viharban, ködben.
Fák duzzadnak érett nászdalokban,
Termésük megfő az életüstben...
Csak a tölgy nem osztozik soha
Sem bánatukban, sem örömükben.

NEKROLÓG

Voltam – kevesebb, mintha lennék.
Segíts, hogy végre megpihenjék
Szívem.
Nem leszek visszajáró lélek,
Kilencszer éltem minden évet,
Igen.
Neked adom fantáziámat,
Használd, ha kell szőnyegnek, bundának:
Meleg.
M megbújik karodban, mint nemrég
Egy nevető félisten-vendég –
Gyerek.
Nekrológom: bolyongó lélek.
Végzetnyi sors, vagy sorsnyi végzet
Holtan.
Miért éltem: megérttetted?
Vajon miért is kérdezted?
Voltam.

HATALOMÁTVÉTEL

Amikor a Földünk mind'egyres gyermeke
Homlokán ott égett Káin zord bélyege,
Amikor a Sátán biztos volt: nem túloz,
Elindult hatalmát átvenni az Úrhoz.
A szeme töretlen, mindene fekete,
Elegánsan karcsú, pimasz a szelleme,
Elüt a jó öreg mennyországi körtől,
Ahol már elszoktak a hollói színtől.
„Győztem – szólt a Sátán – hatalmam akarom.”
Konfucius bólínt: „Épp itt az alkalom.”
„Hogyhogy?” – hőköl a Dög, s szíve kifehérül,
A világhatalom hírértől megrémül,
Már fordulna vissza, ám az ajtó tárva,
Hívogatja az Úr fényhalottaságja.
Ott fekszik Ő, színe-súlya nincs már.
De amíg VAN: mérce. „Ábel?” – kérdi a száj.
„Úgy van” – bólíntanak mennyei seregek.
Szólt az Úr: átadom a hatalmat neked.”
S az ördög rejlő egy végső keresztet.
Aztán – volt, nincs – a Föld belereszket.
„Mi ez?” – ordít a Dög – „Aljas gazemberek!”
„De hiszen átadta a hatalmat: neked...”
Nézik szomorúan égi hatalmasok,
Mert nagy ellenfelük jócskán átváltozott.
Megőszült a Sátán. Szemében Csöndherceg.
A bénító idő szárazmalma perceg.

Bőrére a Gond ült, s festi hófehérre,
Előttük az új Úr, súlyát veszti lépte.
Bödülni akarna, de a hangja dallam:
„Én nem ezt akartam, én ezt nem akartam.”
Letekint a Földre, az már neo-Bábel...
A sok Káin között keresne egy Ábelt,
Holott tanácsára ölte meg az Első,
De Ábellé válni Sátán-ésszel: mennykő!
„Nem! Így nem kell!” – s öngyilkos tüze gyúl.
A Sátán az Istent egy perccel élte túl.

AZ USZPENSZKIJNÉL

Álltam Vlagyimirben északi éjszakán
Egyedül merengve sok hagymakupolán
Ölelt a magány.
Semmit sem értettem: honnan jöttem, miért,
Ha léptem az éjben ezer galamb kísért
Sírtam semmiért.
Csak a föld érdekelt, jeges földön álltam
Európai kis kabátomban fáztam.
Hazavágytam.
Azóta bennem lidércharang lobban
Ébredj és énekelj, amíg szíved dobban
Egy nő a hóban...

A REFORMÁCIÓ GENFI EMLÉKMŰVE ELŐTT

Illyés Gyula nyomán

Száznegyvenhármát lépett – ez a hossza
Az emlékműnek. Kora – tegnaptól máig.
Hátrálni kell közelükből
A tárgyilagossáig.
Játszadozott tűz a tűzzel,
Szemben állott bűn a bűnnel.
Megalkuvás nincsen,
A langyosat kiköpi az Isten.
Látták vagy nem a céljuk
Azt jól látták: nincs visszafelé út,
Előre lök a múlt...
Végül azt mondtam önvigasztalásképp
Volt bárkié a szándék
Maga az Isten se tudhatta másképp.

MIKES MA

Lévay József – remix

Egyedül hallgatom tenger mormolását
Tenger habja fölött futó szél zúgását
Egyedül szolgálom
Végzetét sajnálom
Szép Magyarországnak
Bujdosik a népe, magadra vess érte
Hulló falevélnék nincsen gyökérléte
Nagy fává nem válhat.

Júdása lett mára magyar a magyarnak
Pörgő falevele villanó viharok
Házából kilökve
Hullás lesz a röpte
Befogad Rodostó
Világtervhez igazítja, szorítja
Hontanul túlélésre tanítja
Barcelona, Oslo.

Az egész égbolton nincsen olyan csillag
Mely utat mutatva könyörülve csillog
Nincs égi vezérünk
Vesztett üdvösségünk
Lelkünk gyáva féreg
Nincs aki érettünk óvó szót emelne
Nincs aki jajunkra szívével figyelne
Nincs betelt ígéret.

A szülőföld mállik, az ember nem érti
A Sorsnak asszonya milyen sorsot mért ki
Nem alszik a halott
Ébren tartja átok
Mivé lett hazátok?

Vajon mi lehetne, ha jönne Rákóczi,
Ha loboghatnának szabadság zászlói,
És egy Isten mosolyogna rátok!

Vajon mi egykoron jó példát mutattunk,
Hogy a levertségből biztosba futottunk?
Féltünk az élettől,
Féltünk a haláltól
Féltünk Magyarország
Örök bukásától... pestis lett a béke:
Szívtől szívig pusztít fondorlatos mérge
Mese Tündérország!

Túlélőnek lenni bizony nem hitványság
Ítéletként hordja magán a magyarság
Könnyeit sokallja,
S törli Isten karja...
Sugallják a nagyok:
Bármit is akarnak ártó nagyhatalmak,
Megadatik a halni kész magyarnak
Vagyok aki vagyok.

AHOL A FŰ IS SÍR

Nincsen távol Törökország s Európa
Csak egy ugrás őseinkhez Rodostóba

Borította sírjaikat török rózsza
Hús szelet fűj emlékükre Máramora

Törökországi levelek – magyar próza
Néha álom, néha zene vagy mimóza

Jól gondold meg kiben bízunk hites szóra
Romok fölött kétszer számít minden óra

Egyiket mintha dicsőség forrta volna
A másik a vereségek siratója

PRO PATRIA

Márványváros a tenger partján

Ilona áll a romokon

Hírt vár bujdosó fiától

Bú ül a büszke homlokon.

Beszél a távolnak

Észre sem veszi

Ott áll mögötte

Férje, Thököly.

Megéri a vállát

Magához öleli

Gyógyulnak Ilona

Lelki sebei.

„Én neveltem katonának

A Rákóczi-árvát,

Kisujjából kirázza a

Csaták taktikáját.”

Egész úton a jövőt

Beszéli Thököly,

Ragyognak és bíznak

Ilona szemei.

Nem élték meg:

Kibomlottak kurucok zászlói,

De látva látták egymásban

Miért küzd Rákóczi.